

De volkstelling van 1901 en de naamgeving van de organisatie als de Moslim Ahmadiyya Groep

Hoofdstuk 6 van *The Great Reformer* – deel 2

Door dr. Basharat Ahmad

Het is essentieel voor een organisatie om een naam te hebben

Wanneer een persoon wordt geboren of een organisatie wordt opgericht, wordt er een naam gegeven aan die persoon of organisatie. Heeft er ooit een persoon bestaan zonder een naam? Als een organisatie geen naam voor zichzelf kiest, dan zullen anderen hun gang gaan en zelf haar een naam geven. In feite brengt de naam van een ding de complete beschrijving van dat ding voor de geest op een manier die een verbale beschrijving van de kenmerken van dat ding niet doet. Een verbale beschrijving van een paard brengt bijvoorbeeld niet hetzelfde beeld naar voren als het woord ‘paard’ dat doet.

Op dezelfde wijze kan geen enkele verbale beschrijving van die grote metgezel van de profeet Mohammed (vrede zij met hem), hazrat Abōe Bakr (r.a.), het volle begrip van zijn persoonlijkheid aan een toehoorder overbrengen zoals zijn naam dat doet. De *Conservatives* en de *Liberals* zijn twee politieke partijen in Engeland. Men kan proberen een uitgebreide beschrijving van die partijen te geven zonder hun namen te noemen, maar een persoon zal moeite hebben om te begrijpen waar die partijen werkelijk voor staan. Noem hun naam, en het zal een lange uitleg besparen en zal men het volledig begrijpen.

Hetzelfde geldt voor de *Congress* en de *Muslim League* (de twee belangrijkste politieke partijen die het voortouw hadden in de vrijheidsstrijd in India). Alleen al het noemen van hun naam roept bij een persoon het begrip op waar ze echt voor staan. Maar als je uitgebreide beschrijvingen geeft van deze twee politieke partijen zonder ze bij naam te noemen, kan iemand moeite hebben om te begrijpen wat je bedoelt.

Op dezelfde wijze gaf Allah de naam *Muhādjirīn* aan de metgezellen van de profeet Mohammed die, na de islam in Makkah aanvaard te hebben, hun huizen moesten ontvluchten en naar Madinah moesten uitwijken. Allah gaf de naam *Anṣār* aan die moslims die reeds in Madinah woonden en die hulp boden aan degenen die uit Makkah waren gevlucht. Dit onderscheidende aspect van deze twee groepen moslims wordt meteen duidelijk zodra je de namen *Muhādjirīn* en *Anṣār* noemt. Deze benamingen houden niet in dat zij geen moslims waren. Het betekent alleen dat een groep moslims die bepaalde kenmerken met elkaar deelden een naam kreeg, zodat als er mondeling of schriftelijk naar hen verwezen werd, het niet telkens nodig zou zijn al hun kenmerken opnieuw op te noemen. Enkel het noemen van *Muhādjirīn* en *Anṣār* zal dan volstaan.

Zoals eerder vermeld waren de twee grootste politieke partijen in India de *Muslim League* en de *Congress*. Elke partij had haar eigen doelstellingen en agenda die verschilden van die van de andere partij. Daarom was het nodig om aparte namen voor deze twee partijen te hebben, zodat als er in een toespraak of schriftelijk naar verwezen moest worden, het niet nodig zou zijn om de doelstellingen en agenda van elke partij steeds weer te vermelden. Door een persoon een Muslim Leaguer of Congressite te noemen geef je de politieke ideologie van die persoon weer; het impliceert geenszins dat die persoon geen Indiër is. Alleen een onnozele zou suggereren dat de twee partijen naamloos moeten worden gemaakt in het belang van de eenheid en solidariteit van het land. Het feit is dat zolang deze partijen blijven bestaan, samen met hun verschillende agenda's, mensen de behoefte zullen blijven voelen om naar hen te verwijzen via één of andere unieke naam. Als de namen *Muslim League* en *Congress* worden opgeheven, zullen de mensen eenvoudigweg naar deze politieke partijen gaan verwijzen door andere namen te gebruiken.

Kortom, het is een onontkoombaar feit dat de eigenschappen van een individu ervoor zorgen dat dat individu met een bepaalde naam wordt aangeduid en dat de eigenschappen van een organisatie ervoor zorgen dat die organisatie met een specifieke naam wordt aangeduid. Als een individu of organisatie geen naam voor zichzelf kiest, dan zullen anderen een naam voor hen kiezen. Degenen die hazrat Abōe Bakr, hazrat 'Oemar, hazrat 'Oethmān en hazrat 'Alī erkenden als de rechtschape kaliefen (moge Allah tevreden met hen zijn), werden bekend als de *Ahl-i Soennat wal-Djamā'at*. Degenen die alleen hazrat Abōe Bakr en hazrat 'Oemar als de enige twee rechtschape kaliefen erkenden, met uitsluiting van de andere twee kaliefen, werden bekend als de *Khawārīdj*. Degenen die hazrat 'Alī als de enige rechtschape kalief beschouwden, werden bekend als de *Sjiieten*. Dit betekent niet dat deze verschillende groepen zichzelf niet als moslims beschouwen. Het betekent alleen dat er onder de moslims verschillende groepen bestonden die bekend kwamen te staan vanwege hun respectievelijke benamingen op basis van hun belangrijkste kenmerken.

Evenzo zijn *Hanafī*, *Shāfi'ī*, *Mālikī* en *Hanbalī* de verschillende takken van de *Ahl-i Soennat wal-Djamā'at*. Deze takken zijn genoemd naar de grote rechtsgeleerden van de islamitische wet die elk hun eigen interpretatie van de wet gaven. De groep moslims die de interpretatie van een bepaalde rechtsgeleerde aanhing, kwam bekend te staan onder de naam van die rechtsgeleerde. Op dezelfde manier werden religieuze groepen bekend onder namen als de *Chishtī*, *Qādirī*, *Naqshbanī*, *Sohrawardī*, enzovoorts, vanwege hun toewijding aan bepaalde vrome soefi's. Maar dit betekent niet dat ze niet langer moslims meer waren.

Het is dus niet meer dan een fantasie als sommige mensen beweren dat er geen andere namen zouden mogen bestaan dan de naam moslim. Misschien hebben zulke mensen geen ervaring in de praktische zaken van deze wereld. Zoals eerder besproken, wanneer er een organisatie met bepaalde unieke kenmerken in het leven wordt geroepen, zullen mensen die organisatie zelf een

naam geven als die organisatie dat zelf niet doet. Wijlen Sir Syed Ahmad Khan heeft bijvoorbeeld nooit formeel een organisatie opgericht. Maar toen zijn aanhangers samenkwamen om een informele groep te vormen, en zij zelf geen naam voor hun groep hadden gekozen, begonnen mensen naar hun groep te verwijzen met de naam *Neycarī*.¹ Ook de *Ghair-moeqallids* gaven zichzelf in het begin geen naam. Daarna begonnen mensen hun groep aan te duiden als de *Wahābī*. Uiteindelijk besloten ze zichzelf de naam *Ahl-i Ḥadīth* te geven.

Toen de groep van maulvi ‘Abdoellāh Chakrālvi ontstond, begonnen de mensen zijn aanhangers aan te duiden als de *Chakrālvi*'s. Maulvi Chakrālvi noemde zijn groep vervolgens soms *Ahl-i Qoer'ān* en soms *Ahl oel-Dhikr*, en uiteindelijk *Oemmat-i Moeslimah*. Maar omdat de naam *Oemmat-i Moeslimah* letterlijk verwijst naar de hele gemeenschap van moslims in het algemeen, kreeg het geen bekendheid, omdat het gebruik van deze naam niet hielp om de speciale kenmerken van deze groep voor de geest te brengen. Dus werd de groep van maulvi ‘Abdoellāh Chakrālvi doorgaans *Ahl-i Qoer'ān* of *Ch*akrālvi genoemd.

De reden om de organisatie een naam te geven

Gedurende vele jaren gaf hazrat Mirza sahib zijn organisatie geen naam. Mensen begonnen de aanhangers *Mirzā 'ī*'s en *Qādiānī*'s te noemen, omdat het zonder naam moeilijk was om de meest karakteristieke kenmerken van deze groep voor de geest te halen. In februari 1901 zou in India een volkstelling plaatsvinden. Hazrat Mirza sahibs volgelingen maakten hem erop attent dat bij de komende volkstelling de informatie die in het volkstellingsregister moest worden verstrekt naast de religie ook een kolom over de groepering van de betrokkene bevatte. Zij voegden eraan toe dat het voordeel van het invullen van deze kolom was dat de informatie over het aantal aanhangers van een groepering of organisatie daardoor bekend zou worden. En als hazrat Mirza sahib bij deze gelegenheid een naam zou kiezen voor zijn organisatie, dan zou het mogelijk zijn om informatie over het aantal mensen dat lid is van zijn organisatie te achterhalen en te verspreiden.

Hazrat Mirza sahib antwoordde met te zeggen dat hij het niet toelaatbaar achtte dat welke naam dan ook gebruikt zou worden voor de organisatie anders dan een naam die geassocieerd zou zijn met de naam van de profeet Mohammed (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Daarvan afwijken zou neerkomen op ketterij. Hazrat Mirza sahib voegde hieraan toe dat hij de diverse naamgevingen zoals *Ḥanafī*, *Shāfi 'ī*, *Chīshī*, *Mālikī*, *Mirzā 'ī*, *Qādiānī*, enzovoorts, als ongepast beschouwde. De naam voor zijn organisatie zou geassocieerd worden met de profeet Mohammed alleen en met niemand anders. Met deze overwegingen voor ogen publiceerde

¹ *Neycarī*, van het woord Engelse woord *nature*, heeft betrekking op de opvattingen van rationalistische moslims in de negentiende eeuw die van mening waren dat God niet in strijd met de natuurwetten kon handelen. Zij waren dus van mening dat spirituele fenomenen, zoals openbaring van God, Gods interventie en het verhoren van gebeden, niet konden plaatsvinden buiten de toen bekende natuurwetten om. Zulke ervaringen werden door hen geïnterpreteerd als niet zozeer objectieve realiteiten, maar als waarnemingen van de eigen geest van de mens.

hazrat Mirza sahib een aankondiging op 4 november 1900. In die aankondiging noemde hij de kenmerken van zijn organisatie en verzocht hij de regering om zijn naam en die van de leden van zijn organisatie in het volkstellingsregister op te nemen als *Muslims van de Ahmadiyya-groepering (Moesalmān Firqa-i Ahmadiyyah)*. Het relevante gedeelte uit die aankondiging is als volgt:

“De naam die geschikt is voor deze Beweging, en die ik voor mijzelf en mijn organisatie heb gekozen, is *Muslims van de Ahmadiyya groepering (Moesalmān Firqa-i Ahmadiyyah)*. Het is ook toegestaan om hen *Muslims van de Ahmadi denkrichting (Ahmadi Madhhab ke Moesalmān)* te noemen.”

Eerst muslims, dan Ahmadi's

Het is belangrijk om op te merken dat hazrat Mirza sahib wilde dat hij en de leden van zijn organisatie *Muslims van de Ahmadi groepering* genoemd zouden worden en niet alleen Ahmadi's. Dat wil zeggen, hij noemde zichzelf en de leden van zijn organisatie eerst 'muslims' en pas daarna Ahmadi's om aan de mensen de specifieke kenmerken duidelijk te maken waar deze Beweging in de islam mee verbonden is. Het is een zeer ongerechtvaardigde en flagrante onjuiste voorstelling van zaken te beweren dat hazrat Mirza sahib afstand deed van de naam 'muslim' voor hemzelf en zijn organisatie, en in plaats daarvan ervoor koos om alleen als Ahmadi's bekend te staan. Zolang als hij leefde hebben hazrat Mirza sahib en de leden van zijn organisatie steeds opnieuw bevestigd dat zij muslims waren; zij zeiden de *kalimah* op (het verklaren van het een-zijn van God en het profeetschap van Mohammed) en om die reden heeft niemand het recht om hen ongelovigen te noemen. Waarom zouden ze dit punt jarenlang zo krachtig aan de orde stellen als ze zelf afstand hadden gedaan van de naam muslim ten gunste van een andere naam? Hazrat Mirza sahib heeft zelfs een gedicht opgesteld waarin hij zijn moslimgelof verklaarde en zijn trouw aan dit geloof tot zijn laatste adem. Enkele verzen uit dit gedicht zijn als volgt:

“Wij zijn muslims door de goedgunstigheid van God;
Moestafā is onze leider en gids.
Wij kwamen op deze wereld met deze religie;
We zullen deze wereld verlaten terwijl we dezelfde belijden.”

Hazrat Mirza sahib uitte soortgelijke gevoelens ook bij een andere gelegenheid via deze dichtregels:

“Wij belijden zeker het geloof van muslims.
Met onze harten zijn wij dienaren van het Zegel der boodschappers.
Wij walgen van polytheïsme en ketterij.

Wij zijn slechts het stof op het pad dat de Profeet heeft betreden.
Wij geloven in alle Goddelijke geboden.
Moge onze levens worden opgeofferd op deze weg.
Wij hebben ons hart gegeven en wat overblijft is dit lichaam van stof.
Onze wens is nu dat ook dit wordt geofferd.”

Het belang van het aannemen van de naam *Aḥmadī*

Het is belangrijk om de beweegredenen voor het aannemen van de naam *Aḥmadī* te begrijpen; vooral in het licht van de valse bewering van sommige mensen dat de naam *Aḥmadī* is gekozen naar de familienaam van hazrat Mirza Ghulam Ahmad. Hazrat Mirza sahibs uitleg voor het kiezen van deze naam is voldoende om deze bewering te weerleggen. In een openbare aankondiging van 4 november 1900 verklaarde hazrat Mirza sahib:

“Deze groepering heeft de naam *Muslims van de Aḥmadiyya groepering* gekregen, omdat onze edele Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) twee namen had. De ene naam was Moeḥammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), en de andere naam was Aḥmad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). De naam Moeḥammad betekent glorie en majesteit (*djalālī*), en de profetie die in deze naam besloten lag was dat de vijanden die de moslims met het zwaard hadden aangevallen en honderden van hen hadden vermoord, door de edele Profeet [ook] met het zwaard zouden worden gestraft. Maar de naam Aḥmad betekent genadigheid (*djamālī*), en deze naam betekent dat de edele Profeet vrede en verzoening over de wereld zou verspreiden. God liet dus de betekenis van deze twee namen op de volgende manier zien:

Ten eerste was het leven van de edele Profeet in Makkah een vertoon van de naam Aḥmad, en stond de leer van geduld en verdraagzaamheid centraal. Daarna kwam het leven van de edele Profeet in Madinah met het vertoon van de naam Moeḥammad, waar God het in Zijn wijsheid en prudentie nodig achtte dat de tegenstanders gestraft werden.

Maar het was voorspeld dat in het laatste tijdperk de naam Aḥmad opnieuw zou worden getoond en dat er een persoon zou verschijnen via wie de kenmerken van Aḥmad, dat wil zeggen de kenmerken van genadigheid opnieuw zouden worden getoond, en alle oorlogvoering tot een einde zou komen. In het licht van deze feiten leek het gepast om aan deze groepering de naam Aḥmadiyya groepering te geven.”

Het bovenstaande citaat laat duidelijk zien dat de reden waarom hazrat Mirza sahib de naam *Muslims van de Aḥmadī groepering* had gekozen, dat hij zichzelf en zijn organisatie associeerde met de genadige (*djamālī*) naam Aḥmad van de profeet Mohammed. De aard van hazrat Mirza sahibs prediking en die van zijn organisatie werd gekenmerkt door grote vrede en

zachtmoedigheid, wat een manifestatie was van de naam Aḥmad van de Profeet. Het is mogelijk dat er een tijd komt in het leven van hazrat Mirza sahibs organisatie dat de majesteit en grootsheid van de naam Moeḥammad zich zal manifesteren. De naam Moeḥammadī voor deze organisatie zou dan waarschijnlijk toepasselijk worden. Echter, aangezien de manier van prediken overwegend gebaseerd is op vrede en zachtmoedigheid, past de naam Aḥmadiyya voor deze organisatie perfect in deze tijd.² Sommige mensen hebben hun ongenoegen hierover geuit en gezegd dat in plaats van de naam Aḥmadi de naam Moeḥammadī zou moeten worden gebruikt. Uit dergelijke uitspraken kan men afleiden dat deze critici wellicht aanstoot nemen aan de naam Aḥmad. Ik verklaar dus nederig dat beide namen van de Profeet, Moeḥammad en Aḥmad, ons zeer dierbaar zijn. Het is volkomen aanvaardbaar voor moslims om hun organisaties te associëren met een van deze namen van de Profeet. Maar zij zouden hun organisaties niet uit zichzelf naar iemand anders dan de Profeet mogen noemen - zoals is gedaan door degenen die de namen *Hanafi*, *Shāfi'ī*, *Chishtī*, *Qādirī*, enzovoorts hebben gebruikt. Maar de namen Aḥmadi en Moeḥammadī mogen zonder meer gebruikt worden in overeenstemming met de situatie waarin de organisatie zich geplaatst ziet.

Hazrat Mirza sahib was zelf een moslim van de Aḥmadiyya groepering

Na het lezen van hazrat Mirza sahibs bovenstaande aankondiging, is het een grove verkeerde voorstelling van zaken voor wie dan ook om te beweren dat de naam van de Aḥmadiyya organisatie geassocieerd is met de naam van haar oprichter, hazrat Mirza sahib. Hazrat Mirza sahib noemde zijn organisatie niet alleen *Muslims van de Aḥmadiyya groepering*, maar rekende zichzelf ook tot de *Muslim Aḥmadiyya groepering*. Als de organisatie Aḥmadī naar hem was genoemd, wat voor zin had het dan om zichzelf tot lid van de *Muslim Aḥmadiyya groepering* te rekenen? Het feit is, zoals de stichter van de Aḥmadiyya Beweging verklaard heeft, dat de naam Aḥmadiyya gebruikt werd naar de genadige (*djamālī*) naam Aḥmad van de Profeet. Ik geef hieronder ook een passage weer uit een dagboek van hazrat Mirza sahib waarin hij verklaart dat het niet toegestaan is om een organisatie te noemen naar de naam van een ander persoon dan de namen van de Profeet - Moeḥammad en Aḥmad. Deze citaat komt uit een dagboeknotitie gedateerd 22 januari 1901, die op 31 januari 1901 werd gepubliceerd in het tijdschrift Al-Ḥakam. Het artikel in Al-Ḥakam luidt als volgt:

“(Tijdens een bijeenkomst met hazrat Mirza sahib,) werd erop gewezen dat iemand bezwaar had gemaakt tegen het gebruik van de naam van de organisatie als Aḥmadiyya op grond

² Onlangs publiceerde een Britse onderzoeker een artikel over de toestand van de moslims in het bekende christelijke tijdschrift, *Muslim World*. In zijn toelichting op de houding van de moslims schreef hij: “De vroeg-Mekkaanse houding is nu algemeen geworden in de islam.” Gezien deze situatie is de naam Aḥmadiyya perfect geschikt voor de heersende omstandigheden van de moslims.

van het feit dat dit een nieuwe naam is. Er vond een algemene discussie plaats; hazrat Mirza sahib zei:

‘Het is ketterij voor mensen om zichzelf aan te duiden met namen als *Ḥanaḥfi*, *Shāfi* ‘ī, etc. De edele Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had slechts twee namen, Moeḥammad en Aḥmad. De meest voorname (*a‘zam*) naam van de edele Profeet is Mohammed, op dezelfde manier als de meest voorname van God Allah is. Er zijn ook andere namen van God zoals *Ḥayy*, *Qayyōem*, *Raḥmān*, *Raḥīm*, etc. Maar deze zijn slechts beschrijvende namen. De andere naam van de edele Profeet Aḥmad is de naam waar Jezus naar verwees in: ‘...die na mij zal komen, zijn naam is Aḥmad,’ (61:6). De woorden ‘na mij’ geven aan dat deze Profeet zal komen zonder in de tussenliggende periode onderbroken te worden door een andere profeet. Dat wil zeggen, er zou geen profeet komen tussen het moment dat Jezus verscheen en het moment dat de voorspelde profeet zou verschijnen.

Maar de profeet Mozes gebruikte deze woorden niet. In plaats daarvan wees hij op het leven van de edele Profeet in Madinah, zoals te vinden is in het vers: ‘Mohammed is de Boodschapper van Allah en zij die met hem zijn, zijn standvastig van hart tegen de ongelovigen,’ (48:29) omdat de periode in Madinah een tijd was waarin veel gelovigen zich bij de islam aansloten en ook stredden tegen de ongelovigen. Mozes duidde de edele Profeet aan met Moeḥammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), omdat Mozes zelf gekenmerkt werd door glorie. En Jezus verwees naar de edele Profeet als Aḥmad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) omdat Jezus zelf genadig van aard was. Aangezien onze organisatie gekenmerkt wordt door genadigheid, is om die reden haar naam Aḥmadiyya.

Vrijdag was de geboortedag van de profeet Adam en het was een gezegende dag. Maar vroegere volkeren vergisten zich. Sommigen kozen zaterdag en anderen zondag, maar de edele Profeet koos de juiste dag. Op dezelfde manier gingen islamitische groeperingen de fout in toen zij namen voor zichzelf gebruikten zoals *Ḥanaḥfi*, *Mālikī*, *Sjiiet* en *Soennī*. De edele Profeet had slechts twee namen, Moeḥammad en Aḥmad. Er kunnen dus slechts twee groeperingen onder de moslims zijn - Moeḥammadī of Aḥmadī; de naam Moeḥammadī voor het tijdperk waarin er een manifestatie van glorie zou moeten zijn, en de naam Aḥmadī wanneer er een manifestatie van genadigheid zou moeten zijn.”

Bij een andere gelegenheid stelde hazrat Mirza sahib dit onderwerp aan de orde toen hij het punt besprak dat in de *kalimah*: ‘Er is geen god dan Allah, Mohammed is de Boodschapper van Allah,’ de naam Mohammed wordt gebruikt voor de Profeet in plaats van Aḥmad. Hij wees op de naam Mohammed van de Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) als zijn meest voorname naam die glorie aanduidt, net zoals Allah de meest voorname naam van Allah is die Zijn glorie aanduidt. Hazrat Mirza sahib zei:

“De naam Mohammed moest samen met de naam van Allah optreden, omdat Gods meest voorname naam Allah is en Zijn glorie aanduidt. ... Vandaar dat de manifestatie van de meest voorname naam (van Allah) geassocieerd moest worden met de naam Mohammed (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), (wat zijn de meest voorname naam is en die zijn glorie aanduidt.) Iedereen die hier zelfs nu nog op tegen is, overschrijdt de grenzen van het geloof (Tijdschrift Al-Ḥakam, d.d. 10 februari 1901).”

Bij een andere gelegenheid, toen hij uitlegde waarom Mohammed de naam is die glorie betekent en waarom Aḥmad de naam is die genadigheid betekent, zei hazrat Mirza sahib:

“Omdat de betekenis van Moeḥammad is ‘degene is die wordt geprezen’, getuigt de naam Mohammed van de kwaliteit van degene die geliefd wordt, wat de aanwezigheid van grootsheid en glorie vereist. Dit is het kenmerk van degene die geliefd wordt, en glorie (*djalālī*) is het noodzakelijke gevolg. Aḥmad betekent ‘degene die overvloedig prijst’ en de naam Aḥmad getuigt van de kwaliteit van de liefhebbende. Dit is de eigenschap van de liefhebbende, wat nederigheid, onderwerping, geduld en vergeving vereist, en dit zijn eigenschappen van genadigheid (*djamālī*). Kortom, Moeḥammad bevat in zijn betekenis de eigenschap van glorie, omdat grootsheid en vrij zijn van gebrek de noodzakelijke voorwaarden zijn om degene te zijn die geprezen wordt. En de naam Aḥmad, omdat die de eigenschap van de liefhebbende bevat, is de manifestatie van genadigheid. (Tijdschrift Al-Ḥakam, gedateerd 23 augustus 1901).”

Auteur: Dr. Basharat Ahmad

Gepubliceerd door: IslamLab

Vertaald door: Reza Ghaforkhan